

Σταγών Σεραφείμ (†): Ο προσηνής ποιμένας (Αρχιμανδρίτης Δομέτιος, Ηγούμενος Ι.Μ. Αγ. Τριάδος Μετεώρων)

/ [Πεμπτούσία](#)

Το κείμενο αποτελεί την ομιλία του Καθηγουμένου της Ι.Μ. Αγ. Τριάδος Μετεώρων Αρχιμ. Δομετίου, στο 40νθήμερο μνημόσυνο του μακαριστού Μητρ. Τρίκκης και Σταγών κ. Σεραφείμ.

«Ιωσήφ τον θαυμαστόν, ευφημήσωμεν πιστοί, συνάμα Νικοδήμω, και πισταίς Μυροφόροις· ο Κύριος ανέστη, εκβοώντες αληθώς».

Με τον περιεκτικό αυτό ύμνο, Άγιοι Αρχιερείς, Εντιμότατοι άρχοντες της κοινωνίας μας και αγαπητοί αδελφοί, ο θεόπνευστος υμνωδός μας παρακινεί να προσφέρουμε, μαζί με την λατρεία μας προς τον Αναστάντα Χριστό, και την τιμή προς τα εορταζόμενα υπό της Εκκλησίας μας, κατά την σημερινή Τρίτη Κυριακή από του Πάσχα, ιερά ευαγγελικά πρόσωπα, τις Άγιες Μυροφόρες Γυναίκες, τον Ιωσήφ, «ος ην μαθητής κεκρυμμένος και τον νυκτερινό μαθητή Νικόδημο», όπως αναφέρεται στο Συναξάριο της ημέρας.

Συνάμα ένα ακόμη ιερό χρέος συγκαλεί σήμερα στον Ναό αυτό την τοπική Εκκλησία των Σταγών, Κληρικούς και λαϊκούς· το χρέος της αγάπης, της ευγνωμοσύνης και της τιμής προς τον εκδημήσαντα προ σαράντα ημερών Ποιμενάρχη μας κυρό Σεραφείμ. Μαζί μας, οι Αρχές της Πόλεως και του Νομού και πλήθος πιστών, επωνύμων και ανωνύμων, με προεξάρχουσα την σεπτή χορεία των εκλεκτών Ιεραρχών, οι οποίοι μας τιμούν ιδιαζόντως με την συμμετοχή τους και λαμπρύνουν την πανηγυρική λατρευτική μας Σύναξη, διάπυρη θ' αναπέμψουν την δέηση υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του, κατά την τέλεση του Μνημοσύνου.

Αφού ευχαριστήσουμε όλους από καρδιάς, θα στρέψουμε τον ταπεινό μας λόγο στο πρόσωπο του εκλιπόντος Ποιμένος μας, ως κατάθεση οφειλομένων υικών αισθημάτων.

Στο έργο του, πασίδηλο και πανθομολογούμενο, καθώς και στην ζωή του, γενικώς, έχει ήδη γίνει εκτενής αναφορά κατά την Εξόδιο Ακολουθία. Γι αυτό θα προσεγγίσουμε μόνο ωρισμένες πτυχές της προσωπικότητός του, παραλληλίζοντάς τις με γνωρίσματα και αρετές των τιμωμένων σήμερα Αγίων Μυροφόρων. Αποτολμούμε την παραβολή, διότι οι Άγιοι είναι τα υποδείγματα ζωής των πιστών, πολλώ δε μάλλον των διδασκάλων και οδηγών μας εις Χριστόν.

«Μνημονεύετε των ηγουμένων υμών, οίτινες ελάλησαν υμίν τον λόγον του Θεού, ων αναθεωρούντες την έκβασιν της αναστροφής μιμείσθε την πίστιν» (Εβραίους 17,7). Η Αποστολική αυτή προτροπή και επιταγή μας συνήγαγε σήμερα επί το

αυτό, για να αναθεωρήσουμε την έκβαση της μεθ' ημών αναστροφής του αιιδίμου Μητροπολίτου Σταγών και Μετεώρων κυρού Σεραφείμ και να μιμηθούμε την αληθινή πίστη του, την έμφυτη αρχοντιά του, την ανυπόκριτη αγάπη του, το Εκκλησιαστικό ήθος του, την αρχιερατική του συνέπεια και πιστότητα.

Κάθε άνθρωπος αφιερωμένος θεσμικά στον Χριστό, τοποθετεί τον εαυτό του στην ομήγυρη των Μαθητών και Μαθητριών Του, που αφοσιωμένοι Τον ακολουθούσαν. Ο αιιδίμος Μητροπολίτης Σταγών και Μετεώρων κυρός Σεραφείμ, όπως οι Μυροφόρες «όρθρου βαθέως» ήλθαν στον Τάφο του Χριστού, «μύρα φέρουσαι», και Τον προσκύνησαν Αναστάντα, από τον βαθύ όρθρο του επί γης βίου του, από την πρώτη του απαλή νεότητα, έτρεξε στον Χριστό, προσφέροντάς Του, ως πολυτίμητα μύρα, την ύπαρξή του ολόκληρη, τις δυνάμεις, τα χαρίσματα, τον θερμό νεανικό του ενθουσιασμό, την γνήσια, ανιδιοτελή αγάπη, την ολοκληρωτική αφοσίωσή του.

Πρώτες ευαγγελίστριες οι Μυροφόρες, πριν απ' όλους έφεραν το κοσμοχαρμόσυνο μήνυμα της Αναστάσεως στους Αποστόλους και δι αυτών σ' όλη την Οικουμένη. Ζήλος ιεραποστολικός κατέκαιε και την ψυχή του μακαριστού, από την πρώιμη ακόμη νεότητά του, έως την μακαρία τελευτή του. Τον Αναστημένο Θεάνθρωπο, που προσκυνούσε ακατάπαυστα μέσα στον μυρωμένο κήπο της καρδιάς του, εκήρυττε και ομολογούσε, όχι μόνο «σχήματι» -καθ ότι και μόνο η περιβολή του Κληρικού αποτελεί ομολογία- αλλά και «πράγματι», με τον λόγο και την πολιτεία του.

Ο Ευσχήμων Ιωσήφ, ο Νικόδημος και οι Μυροφόρες επέδειξαν θαυμαστή τόλμη, αντισυμβατικότητα και ελευθερία γνώμης, υπερβαίνοντας τον φόβο και αψηφώντας τον κίνδυνο της κοινωνικής απαξιώσεως, δεδομένης της εχθρικής στάσεως του συνόλου έναντι του Εσταυρωμένου Διδασκάλου. Αλλά μήπως ο κόσμος ο «κείμενος εν τω πονηρώ» δεν απομονώνει και απωθεί στο περιθώριο όσους τολμούν, σε κάθε εποχή, να βαδίσουν αντίθετα προς το ρεύμα του; Πάντοτε το «μικρό ποίμνιο» των κατ ουσίαν πιστών, με τους χριστομιμήτους Ποιμένες του, όπως ο αείμνηστος Σεραφείμ, αποτελεί την μειοψηφία μέσα στις κοσμικές κοινωνίες.

Η πίστη και η αφοσίωση των Μυροφόρων, ιδία του Ιωσήφ και του Νικοδήμου, εκδηλώνεται πιο φλογερή κατά τις δραματικές ώρες του φρικτού μαρτυρίου του Χριστού. Και η ζωή του Δεσπότη μας ήταν μια συμπόρευση με τον Πρωτομάρτυρα του Γολγοθά, που τον οδήγησε στην ανάσταση του έσω ανθρώπου, με τις ακτίνες της ουράνιας γαλήνης, της πνευματικής χαράς, της ψυχικής πληρότητας, του φωτισμένου νου, της αγάπης και της συγχωρητικότητας να διαχέονται προς όλους. Ακολουθεί τον Χριστό στην σταυρική Του πορεία, όχι μόνο υπομένοντας με

υποδειγματική καρτερία, ταπείνωση και ανωτερότητα δοκιμασίες και θλίψεις, αλλά και προκρίνοντας ως τρόπο ζωής την εκούσια πτωχεία, τον διαρκή κόπο, την προσφορά με κάθε δυνατό τρόπο. Ακτήμων, λιτός και απέρिटτος, αρκούμενος στα ευτελή και άκρως αναγκαία για την συντήρησή του, σκόρπιζε γενναιόδωρα την βοήθειά του σε εμπερίστατους συνανθρώπους μας.

Ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος ευτρέπισαν ευλαβικά, με υπέρτατο δέος, φλογερή αγάπη και πίστη το Νεκρό, αλλά Ζωηφόρο Πανάχραντο Σώμα Του Θεανθρώπου, προσφέροντας τις τελευταίες επί γης φροντίδες και περιποιήσεις στον λατρευτό τους Διδάσκαλο. Ο αείμνηστος Πατέρας μας διακόνησε επί δεκαετίες ολόκληρες, με φόβο Θεού, αταλάντευτη πίστη, συνέπεια και βαθειά συναίσθηση της αποστολής του, το ζωντανό, πανάσπιλο μυστικό Σώμα Του, την Αγία Εκκλησία. Στους κόλπους της ετράφη και ανδρώθηκε πνευματικά και σ' Αυτήν έδωσε όλη του την ικμάδα. Δραστήριος, ικανός, πρακτικός, αποφασιστικός, τολμηρός, προσηλωμένος στον στόχο του, έθετε υπέρνω της προσωπικής του αναπαύσεως ή προβολής το αρχιερατικό και ποιμαντικό του καθήκον. Ως κέντρο της ζωής και των δραστηριοτήτων του είχε θέσει εξ αρχής το Πρόσωπο του Σωτήρος Χριστού, γι' αυτό και το έργο του απέβλεπε στην δόξα του Αγίου Ονόματός Του και την πνευματική συγκρότηση του ποιμνίου του. Έτσι, η έμπονη μέριμνα, η συνετή διοίκηση, η ακατάπαυστη και συστηματική εργασία του στο γεώργιο της τοπικής Εκκλησίας έδωσαν πλούσιο καρπό, αναδεικνύοντας την μικρή μας μητροπολιτική περιφέρεια σε φωτεινή λυχνία.

Το Αρχιερατικό αξίωμα, δεν του αφήρεσε την προσήνεια, την καταδεκτικότητα, το καλόκαρδο χαμόγελο. Έδινε την άνεση στον καθένα να τον πλησιάση, άκουγε με πατρικό ενδιαφέρον προβλήματα, επεδίωκε τον διάλογο, σεβόταν τις αντίθετες απόψεις.

Παρά την σοβαρότητα του χαρακτήρος του και την απόσταση που επέβαλε ο διοικητικός του ρόλος, εύρισκε και τις ευκαιρίες να συγκαταβαίνει με μια χαριτωμένη απλότητα και εγκαρδιότητα σε μικρές περιστασιακές ανάγκες των συνεργατών του, σαν ένας τρυφερός πατέρας που σπεύδει να ικανοποιήσει κάποιο αθώο θέλημα του μικρού του παιδιού. Αλησμόνητη είναι μια τέτοια προσωπική εμπειρία του υποφαινομένου, που δέχθηκε την στοργική περιποίησή του, κατά την επιστροφή από εγκαίνια Ναού σε μακρινή ορεινή περιοχή της Μητροπόλεως. Διαπιστώνοντας, ο Δεσπότης, την ανάγκη τονώσεώς μου με ένα καφέ, όταν επιστρέψαμε στο Επισκοπείο για να τον αφήσουμε, κατέβηκε από το αυτοκίνητο, μπήκε στο Επισκοπείο γρήγορα και ξαναβγήκε για να μου προσφέρει, το «ποθούμενο», χαμογελαστός και γεμάτος ικανοποίηση.

Αξίζει ν' αναφερθούν ωρισμένα ακόμη περιστατικά, απλά μεν, αλλά ενδεικτικά του

φρονήματός του.

Ξεκίνησε με δύο συνοδούς, Ιερέα και Διάκονο, για Θεία Λειτουργία σε ορεινό Χωριό της Επαρχίας, χωρίς όμως να προλάβει να ειδοποιήσει. Όπως ήταν αναμενόμενο, το εκκλησίασμα μετρημένο στα δάκτυλα, αλλά και ο Εφημέριος του Χωριού απών, λόγω ασθενείας και ψάλλτης πουθενά. Παρά ταύτα και παρά την γνώμη των συνοδών του να επιστρέψουν στην Καλαμπάκα, αποφασίζει να λειτουργήσουν, αναλαμβάνοντας ο ίδιος χρέη ιεροψάλτου. Έτσι, χάρις στην απλότητα και την ταπεινότητά του, τελέσθηκε μια αλησμόνητη, ιεροπρεπέστατη και κατανυκτική Θεία Λειτουργία.

Παρόμοιο γεγονός συνέβη σε άλλο ορεινό Χωριό. Μεταβαίνοντας για Θεία Λειτουργία, εν καιρώ χειμῶνος, σε κάποιο σημείο αναγκάσθηκαν να σταματήσουν, διότι ο δρόμος ήταν αδιάβατος, λόγω χιονοπτώσεως και το Χωριό του προορισμού τους απροσπέλαστο. Οι συνοδοί του προτείνουν επιστροφή, αλλά ο μακαριστός επιμένει να συνεχίσουν με αντιολισθητικές αλυσίδες και να λειτουργήσουν στο δυσπρόσιτο χωριό. Με πολύ κόπο και αρκετή καθυστέρηση, φθάνουν στην Εκκλησία του Χωριού, αλλά επειδή η επίσκεψη ήταν έκτακτη, στην Θεία Λειτουργία παρευρέθηκαν μόνο πέντε πιστοί. Στον προβληματισμό του συνοδού του, κατά την επιστροφή, ποιά ήταν το όφελος από τόσο κόπο και ταλαιπωρία για ελάχιστους ανθρώπους, αποπλιστική ήταν η απάντηση του Δεσπότη: «Λίγο τό 'χεις να ωφεληθῇ ἔστω και μια ψυχή; Και που ξέρεις, αν με τις προσευχές αυτού του ανθρώπου, δεν ελεήση και μένα ο Θεός»;

Κάποτε τον απασχολούσε ένα σοβαρό και δυσεπίλυτο ζήτημα της Μητροπόλεως. Από την πλευρά του προέβη στις δέουσες ενέργειες, αλλά η εμπλοκή πολλών άλλων παραγόντων επεβράδυνε την οριστική τακτοποίηση του θέματος, με κίνδυνο να ναυαγήσει ένας από τους μεγάλους οραματισμούς του. Στις απαισιόδοξες προβλέψεις συνεργάτου του, εξέφρασε την δική του πεποίθηση, λέγοντας με μια αξιοθαύμαστη εμπιστοσύνη στον Θεό και συνάμα ταπεινό φρόνημα: «Εγώ δεν έχω χαρίσματα, αλλά πιστεύω ακράδαντα ότι ο Χριστός θα δώσει την καλύτερη έκβαση». Και ο λόγος του πολύ σύντομα επαληθεύθηκε.

Κατακλείοντας, εκφράζω και πάλι τις θερμές ευχαριστίες όλων μας, πρώτον προς τα τίμια μέλη της Ιεραρχίας για την τιμή και την ευλογία της παρουσίας τους και έπειτα προς όσους συμπροσεύχονται μαζί μας την ιερή τούτη ώρα, εξαιτούμενος τις άγιες αρχιερατικές ευχές και τις αδελφικές προσευχές, ώστε η μητρόπολη Σταγών και Μετεώρων, υπό την θεοφιλή ποιμασία του αναμενομένου νέου ποιμενάρχου της, να παραμένη ασάλευτη μέχρι συντελείας των αιώνων, αγιάζοντας τα μέλη της και εξακτινώνοντας του Φως του Χριστού στα πέρατα της Οικουμένης.